

kan være vanskeligt nok, naar den for Tiden skal leve af Statstilskud; dernæst skal der være et saa stort Overskud, at man skal kunne begynde med at udtrække Præferenceaktier. Først skal de Aktier, der er indskudt af andre Institutioner, udtrækkes, og saa endelig bliver der Tale om at udtrække Statens Præferenceaktier. Jeg har ikke noget at indvende imod det; men jeg er sikker paa, at dette Tidspunkt ligger meget langt ude i Fremtiden, maaske saa langt ude, at hverken jeg eller den højtærede Handelsminister, der interesserer sig saa stærkt for at se dette Tidspunkt nærme sig, faar Lov til at opleve det. Desuden vil jeg gøre opmærksom paa, at selv om Statens 40 Mill. Kr. Præferenceaktier bliver udtrukket, rører det aldeles ikke ved den Statskontrol, der er indført her. Bestemmelsen om, at Bankraadet skal vælges for Fler-tallets Vedkommende af Regeringen, bestaar ganske uforandret. Den Lov, der indstifter dette, fastholder det uforandret, uanset om de 40 Millioner i Præferenceaktier bliver udtrukket eller ej. Jeg skal ikke selv bruge Ordet Socialisering, men hvis det, man har frygtet for og omtalt i Bladene, skal kaldes Socialisering, maa jeg sige, at Bladene ikke har faaet fat i, hvad det særlig drejer sig om ved denne Bank. De har hæftet sig ved de 40 Millioner, men ikke ved Bankens Ledelse. Men selv om de hæfter sig ved de 40 Millioner, er Banken, hvis de kalder det Socialisering, blevet socialiseret baade for een og to Menneskealdre.

Det er altsaa, tør jeg nok sige uden at rose mit Parti, Socialdemokratiets store Indsats i denne Sag, at det har faaet en virkelig offentlig Kontrol med denne Bank, en offentlig Kontrol gennem Staten, som det høje Ministerium ikke havde tænkt paa, og som man vistnok heller ikke fra andre Partiers Side har tænkt paa. Den bliver nu gennemført, vedtaget enstemmigt i Folketinget og formentlig inden ret lang Tid ogsaa i Landstinget. Disse Forandringer i Lovforslaget har gjort det muligt for Socialdemokraterne at slutte sig til det, og vi vil da ogsaa her i Tinget, som mine Partifæller har gjort det i Folketinget, stemme for dette Forslag. Men vi ønsker paa ingen Maade dermed at udtrykke, at vi tager Ansvaret for de Omstændigheder, der har gjort det nødvendigt at faa Forslaget vedtaget. Denne Nødvendighed dikteres af den ulykkelige Situation, vi i Øjeblikket befinder os i, men denne Situation har Socialdemokratiet, det danske Arbej-

derparti, ingen Andel i. Jeg har tidligere gjort nogle Antydninger om, hvor det ydre, officielle Ansvar for denne Situation laa. Det er muligt, at den kommende Undersøgelse vil fremskaffe endnu flere Oplysninger om dette Ansvar; men intet vil der derved kunne oplyses om, at den danske Arbejderklasse har noget Ansvar her. Det vil udelukkende komme til at ligge i de Kredse, der altid har bekæmpet den danske Arbejderklasse; det vil De komme til at se, mine Damer og Herrer.

Vi gaar altsaa med til at stemme for dette Forslag, fordi det er en Nødvendighed, og vi gør det ogsaa, fordi Lovforslaget er undergaaet saadanne Ændringer, siden det blev fremsat i Rigsdagen, at det er blevet os muligt at stemme for det. Jeg mener derfor, det er lykkelige Ændringer, der er indført i Forslaget, de muliggør, at den danske Rigsdag enstemmigt kan slutte sig om den Støtte til Banken, som der er Tale om. I den Henseende er jeg enig i de Ord, der har lydt vistnok fra alle Partier i Folketinget, at hvis den Støtte, der her ydes — en Støtte, ingen af os er i Stand til at overse —, i Virkeligheden skal gavne denne Bank, maa den ydes saaledes, at andre kan se, at den ydes af hele den danske Befolknings Repræsentanter. Ved at give os Socialdemokrater disse Indrømmelser med Hensyn til Bankens fremtidige Styrelse har man muliggjort det for os at give vor Stemme til denne Støtte, saaledes at den kan blive givet enstemmigt af det danske Folks Repræsentanter.

Naar vi nu har vedtaget denne Støtte til Banken og har gjort det i det Haab, at det derved vil være muligt at holde Banken oppe, saaledes at den kan udføre de Funktioner, den skal udføre som en Bank, der ledes efter sunde og gode Principper, maa vi ikke tro, at hele denne Situation derved er forsvundet. Tilbage bliver Spørgsmaalet om, hvem der har Ansvaret, og hvad der senere skal gøres. Jeg skal aldeles ikke udtale mig om Ministeriets Ansvar — jeg ved, at der nylig i Folketinget er talt om Ministeriets Ansvar, og jeg skal ikke gentage disse Ord —, men jeg skal sige, at der bliver i alt Fald en Institution tilbage, hvis Ansvar en Gang maa gøres op, og det er Nationalbanken. Nationalbanken kan ikke glide ud af denne Situation uden at være alvorlig mærket, ikke mærket i den Forstand, at Banken er usikker i økonomisk Forstand, jeg har i hvert Fald den Tro — men jeg kan naturligtvis ikke svare derfor —, at Bankens